

[Niels Helveg Petersen]

sens tale, så er jeg ikke mere sikker på, at det egentlig er de samme ting, vi behandler her. Sjældent, tror jeg, har man hørt så vidt forskellige fortolkninger af et samlet udspil, som der her er ført frem. På den ene side fremhæves det, at dette er vejen til den skinbarlige socialisme, på den anden siden opfattes dette som et hårdt anslag imod arbejderbevægelsens interesser. Der er noget, der ikke rigtig passer. Jeg vil begynde med at fremhæve nogle af de positive træk ved regeringsforslagene.

Sandheden er, at regeringen lægger op til en langt kraftigere dæmpning i løn- og omkostningssitingen end den, f. eks. SV-regeringen lagde op til. Det lønforløb, der nu gribes ind i, det er det lønforløb, der blev gennemført, vedtaget af SV-regeringen i foråret med venstres stemmer, og det er det lønforløb, der dengang af hr. Ellemann-Jensen blev betegnet som det strammeste i 20 år. Når nu regeringen griber ind over for dette lønforløb og formindsker det – efter egne beregninger fra ca. 16 pct. over 14 måneder til ca. 7 pct. – så er der tale om en kraftig dæmpning, og man skulle jo så have troet, at i hvert fald ordføreren for partiet venstre ville føre en anden tone. Jeg er da helt overbevist om, at hvis venstre i regeringssamarbejdet med socialdemokratiet kunne have opnået bortfald af 2 dyrtidsportioner, fjernelse af energiposten i dyrtidsreguleringen, stop for det bevægelige lønsystem, så havde syv ville heste ikke kunnet tvinge venstre ud af SV-regeringen.

Jeg vil også gerne pege på over for hr. Ellemann-Jensen, at jeg synes, at en større ydmyghed var på sin plads, efter at partiet venstre nu inden for de sidste 5 år to gange har været i regering, første gang alene, anden gang sammen med socialdemokratiet. Begge gange har det været 13 måneder, og begge gange har den økonomiske situation set værre ud, da venstre forlod regeringen, end da de trådte til. Det burde føre til større ydmyghed. Venstre har et stærkt medansvar for den økonomiske politik, der har været ført igenem de senere år.

Tilsvarende vil jeg sige til hr. Poul Schlüter, at det, der her er fremlagt, jo i sin indkomstvirkning og sin omkostningsvirkning er strammere end det, som det konservative folkeparti gik til valg på. Det konservative folkeparti gik f. eks. til valg på, at nogle dyr-

tidspportioner skulle kompenseres ved højere lønmodtagerfradrag til en omkostning i milliardstørrelsen, vel omkring 5 mia kr. Her er der tale om i regeringsforslaget, at dyrtidsportioner fuldstændig forsvinder ud i den blå luft, samtidig med at oliepriserne tages ud, og samtidig med at der ikke bliver nogen kompensation for prisvirkningen af kronejusteringen. Jeg vil i øvrigt gerne pege på, at med det, der her er fremlagt, er det første gang, at dyrtidsportioner totalt pilles ud af den automatiske dyrtidsregulering.

Derfor står jeg helt uforstående over for den tone, som repræsentanter for venstre og konservative har anlagt over for pris- og løndelen i regeringsforslaget. Jeg står også helt uforstående over for den negative tone, der har været over for denne del af regeringsforslaget i kommentarerne fra en række erhvervsorganisationer. Man ser let og elegant bort fra de positive virkninger, der gemmer sig i regeringsforslagene. Det anser jeg ikke for at være ansvarligt og et ansvarligt bidrag til løsning af landets økonomiske problemer.

Men, siger man – og det har man sagt både fra venstres og fra konservatives side – det er ikke nok. Det er jeg enig i. Dette kan kun være det første skridt, en begyndelse. En politik som den, der her lægges op til på løn- og omkostningssiden, er en politik, der skal videreføres i en længere periode for at sikre et stadigt fald i underskuddet på betalingsbalancen. Det drejer sig om, at en sådan politik må føres ikke kun, som denne plan omfatter, i 5 kvartaler frem til marts 1981, men at der også i hele 1981 og hele 1982 og hele 1983 må føres en politik, der vil give en opbremsning i løn- og omkostningsudviklingen, en opbremsning i inflationsudviklingen. Hvis vi kan videreføre en sådan politik ud over 1981, så har vi selvfølgelig også muligheder for i den periode at nå betydeligt større resultater end dem, der umiddelbart fremkommer ved, at der her fremlægges en politik for 5 kvartaler.

Jeg kunne da i øvrigt godt tænke mig at spørge: hvor stort et øjeblikkeligt reallønsfald vil venstre og konservative egentlig anbefale? Vil det konservative folkeparti f. eks. anbefale over for tjenestemænd og funktionærer et større reallønsfald end 5 pct. i det år, vi går ind i? Hvis ikke det er tilfældet, så er der jo ikke meget mening i så negativt at